

„TREZVIE ȘI IUBIRE”

de Ieromonah Macarie Banu,
Schitul Oituz - Arhiepiscopia Romanului și Bacăului,
Biserica Ortodoxă Română

Poziția noastră, a Schitului Oituz – Bacău, este următoarea:

Chiar înainte de evenimentul care a avut loc în Creta - iunie 2016, noi am făcut demersurile necesare (am trimis 700 de scrisori în toată țara, petiții, memorii, etc.), către ierarhia Bisericii, exprimându-ne în mod sincer frământările și neliniștile în privința legiferării ecumenismului în cadrul unui Sinod panortodox. Imediat după ce s-a dovedit că acest Sinod nu a fost nici „Mare” și nici „Sfânt”, ci pur și simplu un Sinod tâlhăresc, o trădare a Bisericii din partea ierarhilor, pentru a fi următorii Sfinților Părinți, am oprit pomenirea ierarhului locului, fiind primii din țară care am făcut acest demers.

În încercarea de a crea o unitate de gândire și luptă împotriva panereziei ecumenismului, am făcut nenumărate eforturi pentru a-i aduna pe toți clericii și monahii de același gând cu noi, lucru care s-a concretizat în organizarea la Schitul Oituz județul Bacău, a primelor Sinaxe a celor care luptă împotriva ecumenismului. Aceste întâlniri au avut un caracter deschis, unde au participat atât preoți care au întrerupt sau nu pomenirea ierarhului, cât și monahi și mireni. Deoarece unii dintre participanții la aceste Sinaxe au început să impună idei străine de învățătura Bisericii susținând greșit în temeiul Canonului 15 I-II Constantinopol - „că toți clericii sunt obligați să oprească pomenirea deoarece aceasta este modalitatea prin care ne îngrădim de erezie”, „că nu ar mai fi Har în BOR și nici Taine valide”, „că trebuie ruptă comuniunea cu toți cei care n-au oprit pomenirea”, „că toți clericii care încă pomenesc și credincioșii care îi urmează sunt dejaeretici (nemaiasteptând deciziile unui Sinod Ortodox Adevărat) - am considerat că nu putem merge mai departe împreună cu dânșii în Sinaxele ce au urmat.

Deoarece în Sinaxele ce au avut loc la Sfântul Gheorghe, Rădeni, Botoșani, Beiuș și Roman s-au susținut constant ideile de mai sus, și odată cu oprirea pomenirii au impus și oprirea comuniunii cu toți clericii care încă n-au oprit pomenirea, deși aceștia au gândire ortodoxă și luptă împotriva ecumenismului, îndemnându-se să se meargă doar la preoții nepomenitori, am decis să nu participăm la nici una dintre aceste Sinaxe fiindcă se observa clar duhul zelotist, dezbinător și direcția schismatică spre care se îndreptau acestea.

În ultima perioadă, mai precis pe data de 3-4 martie 2018, a avut loc la Bănceni o Consfătuire duhovnicească, unde a participat ÎPS Longhin, Pr. Prof. Theodor Zisis, Protoiereu Matei Vulcănescu, Pr. Serafim Zisis și câțiva ieromonahi, preoți, monahi și mireni din România care luptă împotriva ecumenismului. Ne-am bucurat că după trei zile de discuții fructuoase, au căzut cu toții de acord că acceptarea iconomiei în situația de față a Bisericii, este poziția cea mai echilibrată și corectă. Expunem aici de față ideile pe care le-am relatat atât în cartea „*Trezvie și iubire*”, cât și în mod public la sinaxa mai sus amintită.

În data de 22 aprilie 2018 a avut loc la Barajevo (Serbia) o Sinaxă la care au participat preoți care susțin direct sau indirect acrivia, care au rupt comuniunea cu orice preot care nu a oprit pomenirea episcopului locului. Procedând astfel, ei rup de fapt comuniunea cu Sfânta Biserică

Ortodoxă, devenind treptat zelotiști, apoi schismatici. Reamintim în mod public că noi, semnatarii comunicatului din data de 07 decembrie 2017, care poate fi citit pe <http://psaltirea.ro/files/87.Marturisirea-credintei-si-osandirea-ecumenismului.pdf>, rămânem pe aceeași poziție exprimată în acest comunicat și ne delimităm de orice manifestare care susține direct sau indirect ruperea comuniunii cu Sfânta Biserică Ortodoxă.

Pentru a expune mai clar poziția noastră și pentru a se elimina orice confuzie afirmăm următoarele concluzii:

1. Mărturisirea credinței Ortodoxe și condamnarea verbală sau în scris, în mod public, a panereziei ecumenismului, este adevărata modalitate prin care ne îngrădăm de erezie. Nu oprirea pomenirii este instrumentul prin care ne îngrădăm de erezie, ci mărturisirea sinceră a credinței fixată în dogmele Sfintei Biserici și aplicarea corectă a canoanelor statornicite de sfinții părinți în sinoadele ecumenice.
2. Oprirea pomenirii nu prezintă obligativitate, conform canonului 15, Sinodul I-II Constantinopol. Fiecare o poate face în funcție de conștiința și râvna lui pentru Dumnezeu, ea având un rol de atenționare și trezire a conștiinței episcopului (care propovăduiește erezia cu capul descoperit), a preoților și credincioșilor. Oprirea pomenirii este un instrument puternic de delimitare de episcopul care propovăduiește erezia și de conștientizare a credincioșilor că în Biserică a apărut o învățătură greșită. Această sabie cu două tăișuri trebuie folosită cu mare discernământ deoarece, chiar dacă cineva a oprit pomenirea, nu poate avea garanția că doar pentru acest gest se află în credința cea adevărată. Fără o aplicare echilibrată a canonului mai sus amintit, prin oprirea pomenirii fără discernământ, se poate cădea ușor în extreme, astfel, încercând să se izbavească Biserică de erezii și schisme, se poate cădea ușor tocmai în schismă și erezie.
3. Comuniunea cu Sfânta Biserică trebuie păstrată chiar dacă s-a oprit pomenirea episcopului și comuniunea cu acesta. Trebuie ruptă comuniunea doar cu episcopul și cu cei de un cuget cu el (care propovăduiesc și impun ecumenismul în Biserică). Nu trebuie ruptă comuniunea cu preoții care, deși își pomenesc episcopul, au o gândire ortodoxă, luptă și mărturisesc pe față împotriva ecumenismului.
4. Sfintele Taine sunt valide în Biserică Ortodoxă Română, Harul este lucrător pentru mântuirea credincioșilor și nu spre osânda lor. Doar cei care trădează pe Hristos și Biserică Lui printr-o conștientă gândire eretică, cât și prin păcatele lor personale opritoare de la Împărtășirea cu Sfintele Taine, se cuminecă spre osândă.
5. Doar un Sfânt Sinod Ortodox adevărat este singura autoritate în măsură să judece după Adevăr, să ia decizii conform învățaturii Bisericii și să condamne erezia și pe eretici în modul cel mai corect.

Fragment din „*Trezvie și iubire*” de Ieromonah Macarie Banu,
Pag. 103, Editura „*Floarea de April*”, 2018

Iconomia și acrivia

Iconomia și acrivia sunt lucrări ale înțelepciunii divine prin care Bunul Dumnezeu îi conduce pe oameni către Împărăția cerurilor. Aceste lucrări mai sunt numite pronia și judecata divină.

Iconomia și acrivia sunt două brațe ale aceleiași minți care acționează complementar în folosul binelui și nu în contradictoriu, distrugând unitatea. Acestea trebuie folosite concomitent, dar orientate corect, atât pentru păstrarea intactă a dogmelor și canoanelor, cât și pentru câștigarea sufletelor pentru mântuire.

Iconomia și acriviasunt instrumente folosite de Sfânta Biserică pentru a conduce Corabia mântuirii la limanul cel bun. Aceeași corabie ridică sau coboară pânzele (aplică alternativ acrivia și iconomia) în funcție de cum bate vântul, cu scopul unic de a înainta în direcția cea bună.

Teologia creștină nu poate fi alta decât teologia crucii. Oricine ignorat Sfânta Cruce în încercarea de a rezolva anumite probleme teologice, a căzut în tot felul de aberații sau anumite erezii. Numai mintea cea răstignită va găsi cugetarea cea mai dreaptă. Când se extinde iconomia și la nivelul dogmelor se ajunge la erezie, când se extinde acrivia canoanelor la nivelul metodei de pastorație a poporului, se ajunge la schismă.

Iconomia și acriviapot fi folosite corect doar de un suflet echilibrat, care are o adevărată așezare duhovnicească. Un om care nu are o minte plină de discernământ și o inimă iubitoare de aproapele, va folosi aceste instrumente nu spre folosul Bisericii, ci doar pentru a-și justifica alegerea făcută dintr-o stare pătimasă a sufletului său. Omul prea înfocat va impune în forță și celorlalți acrivia canoanelor, omul prea slab, mai fricos, va sacrifica dogmele în folosul confortului propriu, invocând dragostea de oameni. Există pericolul, ca sub pretextul unui ideal măreț, precum apărarea credinței și invocând termeni teologici diferiți și complecși, unii oameni pătimiși și insistenți, să urmărească în mod egoist mai mult interesul personal al afirmării de sine, decât interesul de obște al salvării sufletelor din ghearele ereziei.

A te numi antiecumenist, nepomenitor, îngrădit, acrivist sau iconomist, este de fapt o cursă prin care satana, exagerând anumite detalii, te scoate subtil din poziția statornică, echilibrată de creștin ortodox.

Trebuie să avem minte rece (păstrarea cu acrivie a dogmelor și canoanelor) și inimă caldă (aplicarea cu economie a canoanelor). Mintea trebuie coborâtă în inimă, unde se obține o vedere de ansamblu în Duh a lucrurilor, trecând astfel dincolo de închistarea în anumite detalii de tact pastoral, care nu fac altceva decât să ducă la o destrămarea unității, un blocaj în lupta cu păcatul, în special cu erezia. Doar în clipa în care acrivia și iconomia, care sunt instrumente ale rațiunii, vor fi folosite după legile duhovnicești ale inimii curățate de patimi, se va face voia lui Dumnezeu.

Pentru a fi cu adevărat mărturisitori, trebuie să ne suim mai întâi pe cruce prin răstignirea patimilor, ca nu cumva mărturisirea noastră să pornească dintr-o râvnă nesăbuită. În sensul ei mistic, Sfânta Cruce impune asumarea ambelor ei brațe, ceea ce impune atât dragostea de

Dumnezeu, prin cunoașterea și împlinirea voinței Lui exprimate în Sfânta Scriptură, dogme și canoane (verticala crucii), cât și dragostea față de aproapele, folosind cu discernământ acrivia și iconomia, pentru a-l tămădui pe om în ansamblul lui și în contextul vremii în care acesta se află (orizontala crucii).

- Pentru mântuirea sufletului se impune îngrădirea de erezie prin mărturisirea credinței, condamnarea ecumenismului și a sinodului tâlhăresc din Creta;
- ACRIVIA impune oprirea pomenirii în duhul Canonului 15, de la Sinodul I-II Constantinopol și oprirea comuniunii cu episcopul și cu cei în același cuget cu el care propovăduiesc erezia;
- ICONOMIA impune păstrarea comuniunii cu pliroama (preoți și credincioși cu gândire ortodoxă), participarea la Sfânta Liturghie și împărtășirea cu Sfintele Taine la preoții ortodocși în gândire și mărturisire.

În tot acest context este foarte important ca fiecare mădular al Sfintei Biserici să se informeze corect despre cum trebuie dusă lupta împotriva ecumenismului și să spună tuturor despre trădarea Ortodoxiei care a avut loc în Creta, așteptând în rugăciune și mărturisire continuă să se organizeze un adevărat Sinod, care să ia deciziile corecte pentru întreaga Biserică.

Fragment din „*Trezvie și iubire*” de Ieromonah Macarie Banu,
Pag. 158, Editura „*Floarea de April*”, 2018